

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za'staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđzelske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedpkatu 40 pj. dostacž.

6. njeđzela po šwjatej Trojizny.

Šczenje šwj. Mateja 5, 44—48.

„Njepšhecželow lubowacž“, to je žadanje našeho terta. Tón Šnješ šam tuto žadanje wupraji. Wón, kiž je ta wěrnosć, najlěpje wě, šhto šebi wot tych šwjatich žadacž móže. A š kšesczianom bycz, to rěka, czinicž wolu teho Šnješa, š nim žimy bycz, wšcědnje na to myšlicž, jeho šłowa džeržecž. Š khodženjom do Božeho doma šamo kóždu njeđzelu njeje hišcze došcž, pschezo a štajnje dyrbiš na njeho špominacž a ša nim khodžicž, w tej myšli: bješ njeho nješkim nicžo, š nim wščitko dofonjam a budu džěń a bóle dofonjany tež w lubosći. Wopomńmy to a czimny po tym pschezo a tež nětko we wójńskim czašu.

Wšmi dha šebi š wutrobje, šhto tón Šnješ nam praji wo lubosći š njepšhecželam! Wón nam jow rošestaja, šajka tuta lubosć je, a šhto naš š njej wabi.

I. Šajka je tuta lubosć š njepšhecželam? Tón Šnješ praji: „Lubujcze waschich njepšhecželow, žohnujcze tych, kiž waš pokleja; czinicze dobrotu tym, kiž waš hidža; prošcze ša tych, kiž wam šchłodža a pschesczěhaju waš. Pschezo wjaz šebi tón Šnješ žada. Šdnyž praji: Lubujcze waschich njepšhecželow“, chze wón, šo najprjódny wutroba dyrbi napjelnjena bycz wot lubosće š njepšhecželam, šo nješmě žadny hněw, žana myšl, šo wjeczicž, wjazny knjezicž. Niz tał nješmě bycz, šo nětk rěka: „kaž ty mi, tał ja tebi, wočo ša wočo, šub ša šub“,

abo šo chzemy woadcž, ale niz šabycz. Ně, lubowacž dyrbimy njepšhecželow, kaž šwjatich bratrow, kaž šwjateho Boha lubujemy. Nješku dha wobžarowacž, kiž šo tał lohzy pschehrešcha pscheczitwo Bohu a człowjekam a wot njeho šudženi budža, jeli šo šo njeopolěšcha? Njedyrbimy dha jim ruku š měrej dacž, hdyž šebi to žadaju a šwoju njeprawdu nutšwidža? Šo jich pał we wutrobje lubujemy, dyrbi šo tež se šłowami pokasacž. „Žohnujcze tych, kiž waš pokleja“, rěka tehodla dale, a tón Šnješ š tym napomina: rěczcze pscheczelniwje š waschimi pscheczimnikami a wo nich, hdyž š druhimi hromadu pschidžecze. Tał nješmě tola bycz, šo jich wjazny nještrawicze, hdyž šo š nimi šetkacze, šo šo jim wjazny njeđžatujecze a wjazny hromadze njerěczicze, haj, šo wo nich šlě rěczicze. A š žyła njeprawje, šwjateho šobuczłowjeka hanicž, dha je tež wulka njeprawda, wo šwjatim njepšhecželu šlě šłowa rěczecž; ně, jow płaczi, jeho šamolwicž, derje wo nim rěczecž a wščitko š lepšchemu wobrocžicž; niz pokliwacž a šatamacž, ale žohnowacž. A š šłowu dyrbi škutł pschicž. „Czinicze dobrotu tym, kiž waš hidža“, pschistaji hišcze tón Šnješ a warnuje, nječehncze šwoju ruku wot nich, jeli w nusy waschu pomoz trjebaja; njepopšhecze jim nješbože a šchłodu a nješradujcze šo, hdyž do hubjenštwu pschidnu. Ně, dha pomhajcze jim po šwjatich mozach. A š temu pschistaji hišcze tón Šnješ: „prošcze ša tych, kiž wam šchłodža a pschesczěhaju waš“, a chze š tym wuprajič: to je prawy zejch lubosće š njepšhecželam, tež ša nich dobroprošczenje czinicž, Bože žohnowanje ša nich w czichej komorzy wuprošycz. Še hižom tał pola naš? Ššmy hižom tajku lubosć wulki a wopokasali? Njeh

nichtó njepraji, hdyž ja to činju, budža šo mi šmjecz a myšlicz, tón šebi wščitko lubicz da. Ně, ně, niz to njeje najwažnišče, šhto cžlowjekojo wot tebje džerža, ale šhtož Bóh wot tebje džerži a kajki pschod nim štejisch. Něch nichtó tež njepraji: ně, to ja njesamóžu, tajtu lubošcž wopofasacz. Haj wšchaf, ty to njemóžesch; myšle a pomyšlenja cžlowščeje wutrobny šu šle wot mlodoščeje šem, ale druhi tež pola tebje to dokonja, Jesuř Khrystuř, Boži Šsyn. „Ja wščitko samóžu psches teho, kiž mje móžneho čžini, to je psches Jesom Khrysta“, praji Pawol. Š nim, twojim Šbóžnikom, dyrbišch šwjafany bycz psches wěru, š nim šo pschezo š nowa stowaršchicz psches modlitwu, psches šlšchenje Božeho šłowa a wužiwanje Božeho wotkafanja. A šhtož čži prjedy njemóžne bē, budžesch nětk samóž, tež šwojeho njepscheczela lubowacz a tebje a druhich š tym wobšbožicz. To wšchaf je wěrnó, tež w tym reka, pschuwuřycz a na tym dželacz. 6 dnjom dolho je Bóh šwět štworil. 7 lēt je Salomo templ Jerusalemski natwaril. 40 lēt šu Šsraelske džeczni trjebale, prjedy hacž do šhwalobneho kraja pschindžechu. Prjedy hacž šu žně, je tež wjele próžy a džela, wjele čžafanja a modlitwom trēbne. Prjedy hacž šhto š mišctrom budže, dyrbi tež šo jara próžowacz a wufnycz. A tak njebudže nichtó dokonjany šchescžijan, šhiba šo šo tež w tym próžuje. Šhtož pať w tym to šwoje čžini, pola teho čžini Bóh tež to šwoje. Šsprawnemu wšchaf dawa Bóh radženje. Tak je hižom tak někotry tu lubošcž. Š njepscheczalam namufnył a je Šchczēpanjom šo tež ša nich modlił. A dželo čžetwjeneho šchizja nětk we wójnje, hdyž tež šranjeneho njepscheczela š lubošcžu hladaja, a hdyž našchi wojazy ludžom a wošebje džeczom tam š jedži dadža, kať je to dopjelnenje tuteho Šnjesoweho šłowa: „Lubujcže šwojich njepscheczelow.“ Ale čžinišch tež ty hižom po tutym Šnjesowym šłowje? Wopomni, kať tón Šnjes prjedy našcheho šexta hišcžeje praji: „dofelž ty š twojim pscheczwinikom na puczju šy“, na puczju š romu, hdyž njemóžesch wjazny prajicz: „wodaj mi“, na puczju š šudu, hdyž budže kóždy dostacz po tym, kať je žiwny byl, a kóždemu mēřjene š tej mēru, š kotrejž wón je mēřil. D, dha hoň ša mērom š kóždym, dha lubuj tež twojich njepscheczelow, kať je čži to Jesuř pschifafal a wopiřal. A Bóh čžył dacž, šo bychu šo ludny bórny šašo w mēřje šnješle a to žalostne mordowanje kónž mēlo a šo potom njepscheczelo šašo lubowali.

II. Šhto pať nať š tajkeji lubošcži wabi? Tón Šnjes jow praji: „Tehodla dyrbicže wy dokonjeni bycz, runje jako tež wasch Wótž dokonjany je“, a prjedy hižom: „tak, šo byšcže džeczni byli wascheho Wótža w njeheřach, kotryž šwojemu šłonzu da šhadžecz na šlych a na dobrych, a dawa deschcz na prawych a na njeprawych.“ Bóh, našch njeheřki Wótž, je wšchaf ta lubošcž, a wón lubuje wšchitkich, tych dobrych a šlych, prawych a njeprawych. A š tym pošlednym, šhto njeby š nim šlušchal? Kať huřto šrudžimy šwojeho Boha, šmy nje-džafowni a njepořlušchni. Woprawdže, hdy by čžył kóždemu po jeho šašlužbje dacž, kať malo dyrbjal tak někotry dostacz. A tola lubuje a žohnuje wšchitkich šašo. A hdyž tež tón a druhi šo žyle wot njeho wotwobročži a jeho hidži a hani, wón jeho tola dale lubuje. Tak nětko šašo wobradži žně ša wšchitkich a dawa dohycže našchemu žyľemu krajeji. A hdyž je šwojeho Šsyna wšchitkim cžlowjekam ša Šbóžnika wobradžil, nětko tež

dale wšchitkim pschipowjeda, pójczē, wšchitko je hotowe. Tuteho lubošcžiweho Wótža džeczni šmy my. Dha dyrbimy tež tak dokonjeni bycz kať wón, šo tež šwojich njepscheczelow lubujemy. „Ja pať wam praju: lubujcže šwojich njepscheczelow“, jow Jesuř šwojim pošluharjam pschiwola. W Šsraelskim ludu rekasche hacž dotal: „ty dyrbišch twojeho bližšcheho lubowacz a twojeho njepscheczela hidžicz“, a tón bližšchi bēšche jeno tón krajan, tón njepscheczēl pať kóždy zuřbnik. A w pschirunanju šmilneho Samaritskeho widžimy, šo šo židojo tež tak šadžeržachu. Mēřchnik a Deosta dželchtaj nimo šhudeho, šranjeneho cžlowjeka nješmilnje dale, dofelž bēšche zuřbnik. A mjes šobu čžinjachu po tamnym šłowje: „Woko ša woko, šub ša šub“, a wopofasachu jeno temu dobrotu, kiž tež jim dobrotu wopofasa. Šim nětko a žyľemu šwētej Jesuř pschiwola: „Ja, Boži Šsyn, kiž ta wěrnóšcž je, dawam wam nowu pschifafanju: lubujcže šwojich njepscheczelow“, wobhladajcže jako šwojich bližšchich wšchitkich cžlowjekom, a hdyž šhto wasť tež šrudži a šrani, teho lubujcže tola a wodajcže jemu, čžinčže jemu dobrotu, prošcže ša njeho. Tak widžicže mje čžinicž, tak čžinčže tež wy. Nědyrbi to nať tež š tajkeji lubošcži wabicž? Tón jēd, kiž cžlowjekom tehdy a hišcže nětk šfashy, a ta šebicžnoscz, to hidženje a wječženje. Šow pomha jeno ta lubošcž, haj tež ta lubošcž š njepscheczalam. Šnjesowi šlužobnižny dyrbja ju, kať wón šam, wopofasacz. Woni dyrbja wjaz samóž, hacž teho šašo lubowacz, kiž jich lubuje a jim dobrotu čžini. „Pschetož hdyž wy lubujcže tych, kotryž wasť lubuja, kaťe myto wy šmēřcže? nječžinja to tež žlonižy? A hdyž wy šo jeno pscheczivo waschim bratram lubošnje šadžeržicže, šhto wy wošebneho čžinicže? nječžinja tak tež žlonižy?“ Šschescžijanstwo šebi žada, wšchitkich cžlowjekom ša Bože džeczni a ša bratrom wobhladacz a tež šwojich njepscheczelow lubowacz. Šrudne by bylo, hdy by ta myšl našchich njepscheczelow š šnjesom wostala, nať dale hidžicz a nam šchodu nacžinicž, hdyž je tuta wójna tež nimo. A hdyž woni tež na to myšla, my šo njechamy wot nich dacž šawjescž, ale to šle š dobrym šaplaczicz a š Jesuřom a ša nim šamo jich lubowacz. Čžim bóle šo tajka myšl do wutrobom šaschczēpi, čžim wjaz mēra tu wšchudžom budže, w domach a mjes šubodami, we wšy a w kraju a mjes ludami, a š tajkeji wójnje wjaz njepschindže. „Mēř na šemi“, tutón špew jandželom, „mēř budž š wami“, tutón poštroiw Jesuřowy šo potom krařnje dopjelni a junu nať tón Šnjes ša šwojich pošnaje a wjedže nať do raja wēczneho mēra.

Duž dha džimy šjednocženi
W prawej horzej lubošcži,
Wěrybratřja! pošylnjeni
Dale šwój pucz š wēcznosczji,
Hacz šo tam w Božim raju,
Hdyž našch Šbóžnik Jesuř je,
Našche duřche namařaju
Wšchitke šašo hromadžē.

Šamjen.

Wobrašny křchescžijanskeho dželanja a bēdženja š wójuřkich štron.

1. Š rašščeje Šrusleje.

Tuta krařina bu šwēdl žyľeje žalocže wójnny. 24 mēřtom, 572 wšow, 236 wošebitych šubłow bu wot Ruřow žyľe abo jara

skazanych a wutupjenych. Pšches 33 tyžaz twarjenjom bu saniczenych, se 100 tyžaz wobhydlenjom domjaza nadoba wurubjena abo saniczena. 1620 mernych ludži bu skonzowanych, pšches 10 tyžaz do Ruskeje prjecz wleczenych, mjes nimi pokojza žonow a dźeczi, mjes mužemi wjele wošlabjenych schědźiwzow. 6 duchownych běšche mjes wotwjedženymi, mjes nimi 74 lětny, kiž je w tutym lěcže w Sibiriskej wumrjet. Mimo 30 farškich domow a hišće wjele wjazn schulow směje šo 28 žyrtwjom poknje wobnowić.

W tutym trudnym čašu šu šo duchowni a wošadni tam tež na šwojim měštnje i wjetšcha jako kšhesćijeno, dźělajo, pomhajo a čerpio, wopokasali. Pšchi čželanžy, kotraž nasta husto se schłodu ja wšy, wjele duchownych hnydom wupraji: „Sa wofšanu, to na klětzy wofšewi a i tym wošadže wěštošč a sepjeru poda. Schtož wofša, dyrbješche šo wěšo i tym wotnamatač, pod nješchecželste knježenje pšchincz, a nihto njewjedžišche, tak dołho.“

Husto dyrbjachu prjecz. „Sa šym“, tak jedyn duchowny pišche, kiž je tamny čaš dožiwił, „kudym a šamostejazym, kaž tym w špitalni, škladnošč i wotjědženju wobštaral, šyrotu a nam i wobštaranju poručene dźeczi našcheho woczehnjerskeho wofšana do Königsberga pšžal.“ Komuž wot duchownych běšche šam jeho wos i ruzy abo šo měštno na zušym wofsu pošliczi, tón je nufu čželanja se šwojej wošadu šwěru šobu dźělil, je po puczu duzy wot wofsa i wofej pucžował, je struchlych pošbėhował, šbitych trošchtował, šhroblych we wufdže džeržal, te pod hołym njebjom narodžene dźeczi wufšćizil, tych na dróšy šemrětych khowal a i tym šebi we wutrobje wošadny měštno dobył, kiž jemu žadny čaš ženje wjazn wšacž njembže.

Wjetšche měštna buchu kónz augusta 1914 bóle a bóle lěhwa ša čželanžow, tež na mjenskich blakach šo wufka šyła tajkich bjes domišny šhromadži. Še wšchal wšcho do hromadny na poł milliona tehdy na čželanžy było. 200 hačž 300 čželanžow w jenej lutkej wošadže njebėšche ničo rědke. Šena wješ (Rheinswein) je šamo pokšecza krocž telko, kaž měješche šama, wobhdlerjom pšchijała. Čželne šastaranje tehdy hišće mjenje próžy čžinješche, njech tež druhdy kšetro žadanja štajesche na woporniwofčž wobhdlerjom. Wošada Doma w Königsbergu na pšchikad 8 njedžel pošpochi wšchědnje 20—46 čželanžow pšchiwša, kotřiž buchu najbóle w nožy mjes přenjej a šecžej hodžinje na hašy šesberanych. W jenej jenicžkej nožy šo na jenej hašy wjazn hačž 30 čželanžow šesbera, kotřiž pod lečžom desččža po šłowje na pleštru ležachu, mjes nim dně njemandželskej džěščzi, kotrejž bėšchtej šo na čželanžy narodžikej. W druhej nožy šo 26 žonow a dźeczi pšchiwjedžichu, kiž bėchu pod granatowym wohnju čžekli. Šako tute do wošadneho šala i čžištymi kožemi štipichu, na šwoje kolena padnywšchi šo Bohu wóšije džalowachu. Druhdy buchu čželanžy tež na wošamocženych blakach pał tež brali, šchtož bychu namakali. Duchowny, kiž bėšche w žyrtwinej wšy se šchtyrjomi mužemi šam wofštal, šebi hinał radžicž njewjedžišche, hačž šo jako šastupjet pšchěštejiczerja jeneho tyč mužow ša polizajškeho šastojnika pomjenowa, jeho i pošlednej šělbu, kiž šo hišće namata, wobroni a tak porjad ščžini. Na druhich blakach šu šo pał čželanžy špokojni a džalowni wopokasali, šu šo wot gmejnow i wješelom pšchijeli a i pšchecžemi Božeho žohnowanja prjecz pušćžili.

Wot wšchnoščje buchu i čželanžam duchowni i tyč wot njepšchecželow wobšadženych štron pšžłani, šo bychu jako „žiwu pšbli i domišny“ mjes nimi škutkowali, doměrjenje i Bohu a lubofčž i domišnje w nich šdžerželi a pošylnjeli a jim w tyč njewšwucženych wobštejnoščžach sepjeru šficželi. Šo je i temu šobu škluziko, někotrehožkuli i jeho domišnu we šwajšku šdžeržecž, kiž budžišche šo jemu hewal šhubil. Še šariadowanjom hospodarškich

šchulow abo se šobupomhanjom pšchi tutych buchu tež młode holžy pšchěd tym šakhowane, šo i prošdnofhodženju podacž. „Domjazn pošok“, kobjeno i čžitanju čžeknjentych a jich duchownych w zušbje pšchězo šašo na domjazej rašicho-pruštej šemi šhromadži. W něchtožkuli, kiž bėšche šwojemu duchownemu tu a tam i pucža šchok, je jeho w zušbje džalowny wital a šo doměrjenja-pokny i njemu džeržal. — Šež tu šo mōž ewangelija wopokasa.

(Pšchichodnje dale.)

B u ě.

Čžesč, kšwalba i čžichej modlitwu
Čži, Knježe Božo, škuscha!
Šo šu te dary i woporu,
Kiž tebi šwječzi dušcha.

Šy šy naš šchčedrije žohnował
W i nowa rjane žně nam dak;
Měj džal ša tajku hnadu!

Na našču rolu wobšytu
Šwój desččž je i njebjia padal;
Šu čžopke pruhi hrějachu,
Še wufšyw škónzo žadal.

Šy špožči šytwam šrosčjenje
W twoja mōž je kitasche;
Měj kšwalbu ša to, Knježe!

Šam i Boha derje radži šo,
Šchtož i nadžiju bu šyte;
Šlej, pšchěd šobu, o kšhesčžano,
Mašch šašo blido kryte.

Duž Božu mišofčž ša to kšwal,
Šež jemu džakny wopor pal
W halleluja špěwaj!

F.

Šhromadne nadawki a pšchikšuschnofčže ša wójški čžak w našchich wošadach.

(Šo wofšewjenjach a wufasnjach žyrtwinškeje wšchnoščje.)

1. Džeržčže na dobre, kšhesćijanske wafšnje, šapocžejo pšchi drasčže i jadriwym wóčžinškim šadžerženjom we šłowje a šutku!
2. Šajčže domjazu nutroščž a modlitwu! — Žyrtwoje dyrbja tež wob tydžen wotewrene štačž.
Pšchispomnjenje: Duchowni i temu wěščže tež pšchihodne knihi a knižki wobštaraja.
3. Dajčže šebi wotroščžazej młodžinje poručženej byčž!

Štarschej a maczerje w domach pšches doštojne šadžerjenje, Wuczerjo w šchulach a poštracžowanškim rošwucžowanju.

Duchowni (se šwojimi mandželskimi) w žyrtwach, towarštwach pšches šhromadženje, rošjašnjenje a rošwucženje wo tym wufkim čžafu a pšches pošpjeranje štarscheju pšchi woczehnjenu.

Šónške towarštwu, žyrtwine pšchěštejiczerštwu atd. pšches wliw a čžehnjene.

Wšchitžy, kiž maja pšchikšuschnofčž, na młodofštych prawje kėdžbu mēčž, jich štražuju a džeržo i pėknemu.

Pšchispomnjenje: Šrawje wobkėdžbowacž je nowišcha wufasnja hamškeho hejtmanštwu, po kotrejž nimaja

młodzi niže 18 lět do forczmow kłodźic, niž kuric, bjes wotpuszczenia staršich a sstupjerjom niž alko-
holiske (wopojaze) picza wužiwac, tež tobať a tajke picza
k wužiwaniu niž pschedate dostac, a so niž w sjawno-
sczi, na puczach a promenadach po 10 cziach wjeczor bjes
samoha pokasowac. Psi pschestupjenju pjenjezne khosta-
nje abo sajecze. A temu sakasanie kłodźic!

4. **M j e p s c h e b r ó j c z e** (njepschepizujecze) nusne brědki k sežiwje-
nju, žito ke khlěbei, mufu a khlěb!
5. **Hdyž** tež poknje sakasac njeńdže, palenz palic, dha tola nusa
czaša žada, so w o p o j a z y c h p i c z o w s d z e r z e c z .
6. **Wotwjescze skote**, podajecze paromne wězy se skota
k pschisporjenju skoteho w kłězoriskej banzy, kotrej je sa
saplaczenie do wufraja trěbne. W mēscze so blat (blati) sa
kupowanje skotych wězow postaja.
7. **W u ž i j c z e** semju powšchitkownje, tež wupkody a hriby.
8. **Džerzecze** tych pola waš dželaznych w ó j n s k i c h j a t y c h
prawje a sadžerzecze so, žónske a holzy, psched nimi prawje,
pózcziwje a dostojnje — hižom wótčinskeje cšescze dla!
Tajzy jeczi (swonkach kwojich lěhwow) móža w tych wo-
kadach, hdžež so, ke mšchi hicz, hdyž pod pschewodom tam
du a wošebje wot druhich městno dostanu. Tež móže so
duschowpaštyřstwo na tajkich jatych ewangelisto-lutheriskeho wu-
snačza na nich wufonjecz (s wopytanjom, radu, trošchtom).
9. **Džerzecze** a srosčze hromadže w czežkim czašu jako jeniczi lud
bratrow a kotrow, k cžemuž maja wošebite stowarščenja a
shromadženja klužic.

Sararjam so tež wošebite próstwy sa naschich jatych pschi-
póškate, w tej myšli, so bychu so wšchudže někotři (wošoby abo
towařstwa) swólniwi wuprajili, jim wošebje pomjenowaných jatych,
kiž so potrebni, se schatami a husčičich s něšto pjenjejami pod-
pjerali ke kupjenju jědže a kaježkuli potrebny.

Sčtož móže a čže to, móže hišecze so pola sararja samol-
wic a potom psches njeho wot „čžeřwjeneho kšiča“ dalsche sčoni.
Mat. 25, 36. „Sa hym jaty byl a wy seže ke mni pschihadželi.“
M...I.

Wschelake s bliska a s daloka.

* 2. wójnske lěto so ke kónzej bliži a s czežkej wutrobu sa-
stupimy do 3. wójnskeho lěta. Sakke konsistorstwo je posbchowazu
narěč wudať, kotraž ma so 30. julija se wšchěch kšětkow čitac.
My podamy wutrobu jimaze kłowa tež tudy naschim čitarjam:
„Dwě wójnskej lěče stej so minylej — a hacž dotal je nam
tón šnjes pomhať. Psi wšchěch hlubokofhutnych nusach w na-
schim kraju a czežkich domapytanjach, kiž so pschichke psches wjele
tyžaz kwojbow, njechamy ju džaka sabycz a Božu njesašluženu
dobrotu ponižnje kšwalic a cšesczic; pschetož nasch wótzny kraj je
hubjenštwu bitwišeczow wufhowany, naschim smužitym wójškam
bu pschezo sašo dobyče spožčene; pschi wšchěch wotpohladanjach
naschich njepscheczelow, naš wuhłódnic, wobradzi nam Boža
dobročiwoscz hacž dotal nasch wšchědny khlěb; tež sešarinoscz a
pschisłodjenje nještej naš powalic wóhlej; sawěrnje, tón šnjes
je wulke nad nami činiť, Jemu budž cšescz!

A čžyli my pschepóšnac, so je kšutnoscz wójny daloke
worschty nascheho luda satschajla a jich wjele k Bohu wróčzo
wjedla, haj, so je wulke mrěče teho czaša nam wšchitkim staroscz
sa wěčnoscz bliže swjedla? Tak wšchelake sruđžaze sjewjenja w lu-
dowym žiwjenju, kotrej je w dalschim běhu wójny naš nětko na-
štróžiko, nješmē naš w tej wěstoscz mylic, so je mjes wójškom

wonkach a we wošadach domach jich wjele kwojeho Boha nama-
kalo, žohnowanje sruđoby nashonilo a sa smutskowne žiwjenje
wěčne dobyče dostať. A njesacžujemy my duwanje Božeho
Ducha w naschim němskim wótznym kraju, hdyž wjele woporni-
weje lubosče nad šebicnosczu dobywasche, hdyž wulke byty niž je-
nož se swontowynni darami, ně, hagle prawje se kwojej wošadu
klužic čžychu a hdyž tajke k pomozu hotowe staranje sa druhich
njewustanje tym najcžežšicho domapytanym tež cžemny pschichod
kšwětlischi a lubosniči čžinicž? Duž modlmy so džakowni psched
Božej dobrej, hnadnej wolu, kotraž w tej wulkej hodžinje němskeje
historije hacž do wěčnoscz trajaze žohnowanje sa naš wšchitkich
pschihotowane džerži.

Alle njepschehřechmy so psches njedžat, hdyž budže žalosčenja
šforženja mjes nami pschezo wjazy, hdyž my drje wot nascheho
wójška wonkach pschětracze sa nusne a šamotroschylive woczafu-
jemy, ale tudy domach wobczěžnoscz wšchědneho žiwjenja nje-
chamy čžishe a sežerpliwje, smužicze a woporniwje na so wšacž?
hdyž prawe žedjenje po mēře w njekšesčezijanskim wotkotanju so
pokasuje? a hdyž nasch lud kšubjenje pschi spoczatku wójny šapom-
niwšchi sašo do stareho, hřěšneho waschnja pada? Němski ludo,
kajke to šamolwjenje, hdyž móžny woczehnjenski brědł Boži hižom
nětko kwoju móž nad tobu šhubuje? Šchesczijanška wošada,
kajke to czežka wina, hdyž čžyła ta kšwěnoscz, i kotrejž by so
k Božemu dopuszczenju wobročila, tak bórny popusczicž? Ty
jenotlwy, kško sežerpliwoscz je Bóh i tobu w twojim žiwjenju
mē a nětko njedyrbalo tež tole najkšutnišche domapytanje tón
krašny pšod pschinjecz, so by so twoja wutroba wobtwjerđžila?

Njedyrbi wójnski czaš jako nasch pšestón, wot Boha pššlany,
trajazy pšod sa nasche smutskowne žiwjenje pschinjecz? O so
bychmy ponižni wostali; ponižnym šamym dawa Bóh hnadu. O
so by modleřski duch naschemu ludej šđeržany wostať, kotrehož je
nusa mjes nami šbudžila; žadny dom, žana kwojba njedyrbakej
bycz, hdžež njebychu so roššudžili, wšchědne so temu. Šnjesej bli-
žicž i džakowanjom a proščenjom. A hdyž pruhowanje jow wjele
tyžazam da na Bože kłowo kěžbowac, njechamy Božemu kłowu
a Božej klužbe kšwěnoscz džerzecz? Njedyrbi to nam kaž šawo-
štajenštwu njelicžomnych, sa naš padnjonych wojerjom bycz, ko-
trahč je twjerdže šaschčepjene a pschezo lěpje sroschmjene biblike
kłowo pola Jesom Šhrysta šđeržalo a k šbóžnemu wumweczu
pschihotowalo? Wulke byty bližachu so, jako nusa pschindže, Bo-
žemu blidu; o so njeby žadny ewangelski kšesczijan šabyl, pschezo
sašo w kšwjatym kšweczenju Božeho wotkasanja kwojeho Šbóžnika
wšty bywacž a wot njeho bracz hnadu sa hnadu!

My hišecze na kónzu nješmy. Šidjenje naschich njepschecze-
low hišecze popusczžiko njeje a s najwšchšchim napinanjom
možy špyuja naš podežisčecz. Mowe wopory budža so na bitwi-
šeczach, nowe wopory šnano tež domach w hospodářšim žiwjenju
wot naš žadacž. W tajkich czašach czežšcheje nusy wošamy so
w Jesušowym mjenje k naschemu njebještemu Wótzej, wón čžyť
nam pschepomhač k dobremu kónzej, wón nochyť kšwěnoscz i a
možy naschich wojowaznych bratrow špadnyč dacž a nam w do-
mišnje k wšchemu parowanju swólniwých a we woporniwěj lubo-
sčez i šhlných čžinicž.

O pruhuj so kóždy, šchtož čže jemu Bóh wošebje psches tón
czaš a jeho nusu prajicž a kóždy dom, kóžda wošada wuhotuj so
so s nowa Božej cšesczi a kwojemu šbožu! Štejimy-li we kšwěrnym
towařštwje s tym šnjesom, potom móžemy šroschtni a njebojasni
bycz. Wón čže pomhač; wón budže nam pschepomhač; my bu-
džemy so jemu hišecze džakowacž, so wón nascheho woblicza
pomoz a nasch Bóh je!”

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čišecž a nakladnik: M. Smoleť.